

[Aksel Møller.]

paa Restauranter at adskille paa Regningen Afgift for sig og Varer for sig. Nu ligger der paa Rigsdagens Bord, fremsendt fra Restauratørerhvervet, en Henvendelse, som opfordrer Rigsdagen til at opfylde dette Ønske. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister er nogen principiel Modstander af denne Tanke. Jeg gaar ud fra, at vi vil kunne drøfte det i Udvalget, og da vi nu for en Gang Skyld har god Tid til med Erhvervene at forhandle Forbrugsafgifter — det har dette høje Ting nemlig ikke været begavet med tidligere —, saa skulde det maaske være muligt at finde en Form, der kunde tilfredsstille alle. Der er selvfølgelig lidt Malice i, hvad det ærede Medlem Hr. Himmelstrup siger, naar han fremhæver, hvorledes Restauratørerne ønsker Afgiften for sig og Varepriserne for sig, medens derimod Forhandlere af Guld-, Sølv- og Platinvarer nu burde være glade, fordi Finansministeren kommer dem i Møde med et Forslag om, at Afgiften indregnes i Prisen. Jeg tror nu ikke, man saadan kan hæfte det sammen, for det ærede Medlem Hr. Himmelstrup vil sikkert give mig Ret i, at Problemet for Restauranternes Omsætning er et helt andet end for Guld- og Sølvvarerne. Mig bekendt betaler man i alt Fald ingen ekstra Afgift af Afgiften ved Udgangen fra Guldsmede-, Sølvmede- eller Urmagerbutikker, saaledes som man gør det, naar man har faaet Varer paa Bordet paa en Restaurant.

Desværre er Afgiften paa Guld-, Sølv- og Platinvarer og Ure i Forslaget om de midlertidige Forbrugsafgifter blevet opretholdt. Den højtærede Finansminister vil vide, at vi helst havde set, at disse Afgifter var blevet ophævet. For deres Bevarelse har Ministeren fremsat Grunde, som paa Forhaand er sikre paa at vinde Tingets Velvilje, det indrømmer jeg. Naar man har saa store Forbrugsafgifter, som man har, paa saa mange Artikler, som den jævne Mand ogsaa bruger, og bruger i vid Udstrækning, saa kan der ikke blive noget virkeligt Smæld i Ønsket om en Fritagelse for disse Varegrupperes Vedkommende.

Men det forekommer mig dog, at det alligevel ligger saadan, at selv om man giver denne Indrømmelse til Motiverne, burde man diskutere Spørgsmaalet, om man dog alligevel ikke skulde tage denne Side af Loven op til en Revision, og jeg er jo i den lykkelige Omstændighed ved denne Lejlighed at have set det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, Socialdemokratiets Talsmand, i Attak paa disse Bestemmelser, saaledes at det maaske dog er muligt, at vi under Udvalgs-

arbejdet kan finde frem til en Form, som den højtærede Finansminister vil kunne acceptere, og som i højere Grad vil kunne forene baade Hensynet til Forbrugerne og Hensynet til Erhvervet, end det Forslag gør, som man har lagt frem til Behandling for os i Dag.

Der er nemlig gode Grunde for Ophævelsen. For det første er der det — det er ret øjensynligt, det behøver man ikke at have mange Aars politisk Erfaring for at vide —, at vil man ophæve en Skat, skal man gøre det paa et Tidspunkt, hvor Statskassens Stilling er gunstig. Der er næppe nogen, der tror paa, at det er muligt, at det kan ske paa et Tidspunkt, hvor Statskassens Udgifter tenderer mod at vokse over Statskassens Indtægter. Men dertil kommer, at disse Omsætningsafgifters historiske Oprindelse er den, at de kom til Verden sammen med Tøjskatten, som en Omsætningsafgift direkte i Detailbutikken, paa samme Maade som Manufakturskatten, og derfor burde de egentlig være forsvundet ud af Billedet sammen med Tøjskatten. Nu staar de tilbage som en Ridder af den bedrøvelige Skikkelse, et Monument over et Stykke Skattepolitik, som for længst er opgivet her i Landet. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister har tænkt sig at kunne berolige det paagældende Erhverv med den Ændring, der er foretaget i Lovforslaget paa dette Omraade. Jeg mener, den højtærede Minister sagde, at han havde imødekommet Erhvervene ved fra 1. Januar 1947 at tillade, at Kontrolmærkerne skal lyde paa den samlede Pris i Stedet for paa Afgiftsbeløbet. Det er muligt, at der ligger en Fordel for Erhvervene i dette, og at det for mig som Lægmand blot er umuligt at faa Øje paa denne Fordel; jeg har nemlig lidt svært ved at se den store Gestus i det, der sker her. Det, der stadig har voldt Vanskeligheder og fremkaldt Kritik, er, at man i Butikken ved ethvert Køb skal paaklæbe Mærker paa Regningen, og saa vidt jeg kan se, vil det være fuldstændig ligegyldigt med Hensyn til disse Besværligheder, om der paa Mærkerne staar den fulde Pris, eller om der blot staar Afgiftsbeløbet. Den væsentligste Indvending har jo bestandig været, at Kunden vilde ikke blive i Butikken og afvente, at Mærkerne blev klæbet paa. Det skabte mangan en syg Samvittighed og mangan en Bekymring, som Finansministeren helst burde have hjulpet os til at slippe af med.

Saa skal det naturligvis indrømmes, at Forbedringer er der i de Lovforslag, som her er til Behandling. Den højtærede Finans-